

pul plaatste, was hem een rijkdom van vele, mooi harmonieerende, kleuren, een genot voor het oog. En die warme woltinten, der zachte pluizige stof, die structuur van het weefsel, zij gaven hem de stille, rustige bekoring, die voor ons ook van het geheele schilderij uitgaat.

De poppen van Van Tussenbroek daarentegen in hunne grillige bouw en rijke kleedij, zij werkten op zijn fantasie, en hij zag ze niet als stillevens-fragmenten, noch in de romantiek van een en-scène-gezet verhaal, maar in hun griezelige werkelijkheid, als verschijningen uit een andere wereld.

In zijn groote bloemenschilderijen ontdekken wij weer andere kanten van zijn kunst, en zien wij hoe hij de groote takken magnolia's tot een compositie over het vlak weet te verdeelen.

Bij het andere stillevens met de lelies is het de rijke overvloed der witte bloemen die het doek beheerscht.

En zoo heeft ieder schilderij zijn eigene kwaliteiten in overeenstemming met het onderwerp, met de kleur en de compositie.

De teere liefelijkheid van het kind in het roode jurkje, het bloeiende leven in het portret van des schilders vrouw, de luchtige zomer-stemming in de herinnering aan het Vierwaldstädter meer; zij zijn als zoo vele facetten aan dit rijk geschakeerde talent.

In een vijftal teekeningen, van aardige baby's, van slanke naakten en van een wilden knaap, kunnen wij ten slotte Jan Sluyters' zekerheid van hand waardeeren.

R. W. P. Jr.

TENTOONSTELLING VAN HEDENDAAGSCHE DUITSCHE GRAFISCHE KUNST IN ARTI ET AMICITIA, AMSTERDAM.

Waar, — anders dan in de vorige eeuw, toen maar enkele Duitse schilders zich van de grafische technieken bedienden (Menzel, Leibl), hun opvolgers van het tegenwoordig geslacht bijna zonder uitzondering ook, langer of korter tijd, de etsnaald of het vetkrijt hanteeren, — daar had men bij het bijeenbrengen van deze „representatieve" tentoonstelling keuze te over.

Dat zulk een tentoonstelling een „vrijwel volledig overzicht van de verschillende richtingen in de Duitse kunst" zou bieden, zooals Curt Glaser in zijn inleiding tot den catalogus schrijft, schijnt echter wel wat te boud gesproken, al was 't alleen maar omdat meerdere aanhangers van diverse richtingen van de grafische technieken alleen maar gebruik maken bijwijze van vluchtig experiment waarin het wezenlijke karakter van hun werk zeker niet volledig te spreken komt.

In groote lijnen, — voor zoover er dan in een chaotischen tijd als de onze zich wel zeer in 't bijzonder in de Duitse beeldende kunst toont, van dergelijke lijnen sprake kan zijn, — valt intusschen ook hier wel